

Tiché

Lisa

Billy

Ma

ava

Na každý slib
jednou dojde

Thriller od autorky bestselleru *Ví o tobě*

sarah pinborough

sarah pinborough

TICHÉ LZI

sarah pinborough

triche

Přeložila

Hana Sichingerová

Copyright © Sarah Pinborough Ltd., 2018

Translation© Hana Sichingerová, 2018

Czech edition © Metafora, 2018

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-589-0 (pdf)

Irvinovi.
Děkuji ti za tvou víru!

1

POTÉ

ON

Mrcha.

Svírá okraj papíru tak křečovitě, že se úhledné řádky pečlivě napsaných slov kroutí do podivných klikyháků, ve kterých se některé věty ztrácejí a jiné zvýrazňují, jako by se mu vysmívaly.

Nedokážu to dál snášet.

Jsi strašně vzteklý.

Mám z tebe strach, když mi ubližuješ.

Už tě nemiluju.

Než dočte do konce, ztěžkne mu dech a celý svět se otrá-sá.

Nehledej mě. Nepokoušej se mě najít. Nepokoušej se nás najít.

Přečte dopis třikrát, než mu to dojde. Je pryč. Jsou pryč. Ví, že je to pravda – cítí v domě nezvyklou prázdnotu –, přesto proběhne pokoje a otevírá prázdné zásuvky a skříňky. Ale není tu po ní ani stopy; pas, řidičský průkaz, žádná z oněch důležitých věcí, které provázejí její život.

Nepokoušej se nás najít.

Vrátí se ke kuchyňskému stolu a zmačká dopis, udusí její slova v sevřené pěsti. Má pravdu. Je vzteklý. Víc než vzteklý. Zuří. Zevnitř ho spaluje bílý žár. Zírá z okna a ve zpoceně dlani mačká kouli zmuchlaného provlhlého papíru. Vodku. Potřebuje vodku.

Jak pije, v temné půdě jeho mysli se uhnízdí semínko nového plánu a začíná růst.

Nemá právo mu něco takového udělat. Ne po tom všem,
čím si prošli.

Za tohle ji zničí.

PRVNÍ ČÁST

2

TEĎ

LISA

„Všechno nejlepší k narozeninám, zlato,“ hlásím hned na prahu. Je teprve půl sedmé, jsem ještě rozespalá, ale kuchyně už kypí životem teenagerů. Jako by do mě narazila přílivová vlna. Nevzpomínám si, že bych se *někdy* cítila tak nabitá energií. Je to příjemný pocit. Plný naděje a sebevědomí.

„Nemusela jsi vstávat, mami. Stejně hned půjdeme.“ S úsměvem ke mně dojde a dá mi pusku na tvář. Kolem se vznáší oblak vůně jablečného šamponu a nasládlého deodorantu, ale vypadá unaveně. Možná je toho na ni moc. Blíží se závěrečné zkoušky a kromě ranních a večerních plaveckých tréninků, které má několikrát týdně, tráví čas s těmihle dívkami, chodí do školy a já ji už skoro nevidám. Neustále si opakuji, že takhle to má být. Dospívá. vzdaluje se mi. Musím se s tím naučit žít. Ale je to těžké. Tak dlouho jsme zbytku světa čelily jenom my dvě. A jí teď leží celý svět u nohou, stačí se jen sehnout.

„Ne každý den je mojí holčičce šestnáct.“ Mrknu na ni a jdu si napustit vodu do konvice. Obrátí oči v sloup a významně se podívá na Angelu a Lizzie, ale já vím, že je ráda, když ráno vstávám, abych se s ní před odchodem do školy rozloučila. Vyrostla strašně rychle, ale pořád je to moje holčička. „Kromě toho mne dnes v práci čeká důležitá prezentace, tak stejně musím vstávat brzy.“

Zabzučí telefon. Hlavy všech tří dívek se skloní k displejům mobilů a já se otočím zpět ke konvici. Víím, že se

v Avině životě vyskytuje mladík jménem Courtney. Ještě mi o něm neřekla, ale když minulý týden nechala telefon na stole v kuchyni, což se samo o sobě poslední dobou stává jen zřídka, viděla jsem zprávu, kterou jí poslal. Dříve jsem její telefon občas zkontrolovala, ale teď ho má zamčený heslem, a i když to bolí, musím si přiznat, že si soukromí zaslouží, a já se musím naučit důvěřovat, že je má dcera natolik inteligentní a vnímavá, že jí nic nehrozí.

„Chceš dárky teď, nebo až večer v pizzerii?“ ptám se.

Ava drží v ruce dárkovou taštičku, ze které nahoře vykukuje pestrobarevná látka, ale neukáže mi, co jí kamarádky koupily. Možná později. Před pár lety by se ke mně *rozběhla*, aby se mi pochlubila. Teď už ne. Čas letí. Najednou mi bude čtyřicet a Avě je šestnáct. Brzy vyletí z hnízda.

„Jodie je venku,“ oznamuje Angela a zvedne hlavu od svého iPhoneu. „Měly bychom jít.“

„Večer to bude lepší,“ odpoví Ava. „Teď nestíhám.“ Usměje se na mě a mne napadne, že jednoho dne bude moc hezká. Hruď se mi bolestivě sevře při pomýšlení, že o ni přijdu, proto se raději věnuji čaji a kontrole vytištěné prezentace, která leží na kuchyňském stole. Dívky si mezi tím sbírají bundy, věci na plavání a školní tašky.

„Uvidíme se večer, mami,“ zavolá Ava přes rameno, než zmizí v chodbě. Jak vybíhají ven, dovnitř zavane vlhký vzduch. Vmžiku popadnu kabelku, vytáhnu dvacetilibrovku, vstupní dveře nechám pootevřené a vyběhnu za nimi.

„Avo, počkej!“ Jsem jen v tenkém županu, ale seběhnu až dolů na chodník a zamávám na ni bankovkou. „Pro tebe a pro holky. Kupte si před vyučováním něco dobrého k snídani!“

„Díky!“ Avina slova jako ozvěnou rychle zopakují i ostatní a chvatně se nasoukají do auta Jodiiny matky, za jehož volantem sedí drobná blondatá dívka. Zůstanu osiřele stát u otevřené branky. Auto se rozjede tak prudce, že téměř ani nestihly všechny nastoupit, a se mnou to trochu cukne. Dívka jede dost rychle, opravdu rychle, ani se nemohla stihnout podívat do zpětného zrcátka. Zapnula si Ava pás? *Starosti, samé starosti*. To jsem celá já. Ale ony si neuvědomují, jak je lidský život cenný. Jak jsou cenné ony. Jak by mohly? Jsou tak mladé a šťastné.

Léto už začalo, ale obloha je potažená šedými mraky a vzduch se ochladil hrozícím deštěm. Dívám se za nimi, dokud Jodie nezahne za roh, a právě se chystám vrátit do domu, když si všimnu auta zaparkovaného v ohybu naší klidné ulice. Naskočí mi husí kůže. Neznám ho. Tmavě modré. Nikdy jsem ho tu neviděla. Zním všechna auta v naší ulici. Zvykla jsem si všimnout si takových věcí. Tohle auto je tu nové.

Srdce mi v hrudi tluče jako pták lapený za sklem. Nemohu se pohnout ani o píd; tohle není žádné bojoví, nebo uteč, ale mrazivá hrůza. Auto má vypnutý motor a za volantem někdo sedí. Je mohutný. Na to, abych viděla obličej, je příliš daleko. Dívá se na mě? V hlavě jako by mi hučel roj much. Snažím se popadnout dech. Už už hrozí, že mě strach přemůže, když se na chodníku objeví muž, který si ještě dopíná sako a současně se snaží mávnout na řidiče. Motor naskočí. Až když projede kolem, zahlédnu na boku malou nálepku. *EezyCabs*.

Úlevou se téměř rozesměji. Téměř.

Jsi v bezpečí, ujišťuji samu sebe v duchu, když taxi projede kolem a zevnitř se nikdo neohlédne mým směrem. *Jsi v bezpečí*, *Ava je v bezpečí*. *Musíš se uklidnit*.

Pochopitelně je to snazší říct než udělat. To jsem za ta léta dávno zjistila. Nikdy se doopravdy nepřestanu bát. Zažila jsem chvíle, kdy jsem dokázala na minulost téměř zapomenout, ale pak nějaký náhodný podnět vyvolá záchvat paniky a já si uvědomím, že tu ten strach bude vždycky, jako by se mi k žaludeční sliznici přilepila horká smůla. Poslední dobou jsem zase cítila ten zvláštní neklid, jako by něco nebylo v pořádku, a já nevěděla co. Možná je to mnou. Mým věkem. Hormony. Ava dospívá. Možná to nic není. Přesto...

„Dala jste jim drobné?“

Trhnu sebou a tiše vyjeknu, ale pak se rozesměji jako každý, kdo se polekal, i když ten úlek moc legrační nebyl. Ještě mám ruku na hrudi, když se obracím k paní Goldmannové stojící ve svých dveřích.

„Jste v pořádku?“ strachuje se. „Nechtěla jsem vás vyděsit.“

„Ano, jsem, nebojte,“ uklidňuji ji. „Myslela jsem na to,

co mne dnes čeká. Znáte to.“ Zamířím zpět domů. Nevím, zda to paní Goldmanová *zná*. Opatrně se shýbá, aby zvedla ze schodů jedinou láhev mléka, a přitom sebou cukne bolestí. Co celý den dělá? Dívá se na televizi? *Odpočítává hodiny? Cítí se zbytečná?* Její synové ji už dlouho nenavštívili.

„Asi dnes přijde bouřka. Nechcete donést nákup? Stejně si musím skočit pro chleba a pár drobností. Ale vrátím se dost pozdě, protože po práci jdeme s Avou na pizzu. Má dnes narozeniny.“ Chleba sice nepotřebuji, ale nelíbí se mi představa paní Goldmanové plahočící se venku v dešti. Nemá v pořádku kyčle a ulice by mohly být kluzké.

„No, kdyby vám to nevadilo,“ odpoví a já v jejím hlase rozeznám zřetelnou úlevu. „Jste moc laskavá.“

„To je v pořádku.“ Usmějí se, ale hrud' se mi sevře zvláštní bolestí, kterou úplně nechápu. Snad je to soucit s cizí zranitelností. Protože lidé všechno drží v sobě. Rozhodně něco podobného. Poslouchám, když mi diktuje krátký seznam věcí. Všechno jen pro jednoho. Přidám jí k tomu balíček čaje. Jako dárek. Měla bych s ní někdy o víkendů zajít někam na čaj. Dny se jí určitě vlečou pomalu a přehlédnout osamělého člověka je v tomhle světě tak snadné. O tom bych měla něco vědět. Já jsem byla osamělá dlouho. V jistém smyslu stále jsem. Snažím se k osamělým lidem chovat laskavě. Naučila jsem se, že laskavost je důležitá. Co jiného nám ve skutečnosti zbývá?

PKR otevřelo novou pobočku, proto jsme se přestěhovali do menší, ale elegantnější kanceláře, a i když do příchodu Simona Manninga zbývá ještě dost času, nervozitou se mi stáhne žaludek a roztřesou ruce, jakmile vejdu dovnitř. Říkám si, že je to jenom tou prezentací, ale lžu si do kapsy. Je to i kvůli Simonu Manningovi. Simon se v mé hlavě přesunul do jakési země nikoho, kde se pohybuje mezi potenciálním novým firemním klientem a čímsi *dalším*. Flirtováním. Přitažlivostí. Způsob, jakým se na mne dívá, se změnil. Nevím, co si s tím počít. V hlavě mi z toho hučí.

„Tohle je pro tebe.“

Vzhlednu od své prezentace, kterou si znovu procházím, a spatřím Marilyn, která mi podává balíček tří bonbonů Ferrero Rocher. „Pro štěstí. A tohle,“ zpoza zad vytáhne

druhou ruku, ve které má malou lahvičku s bublinkami, „je na zapití úspěchu.“

Usměji se a zaplaví mne hřejivý pocit. Díky bohu za Marilyn. „*Pokud* uspěju. Víím, že mluvil i s jinými agenturami.“

„Žádné strachy. Když to nevyjde, mám pro tebe v šuplíku láhev vodky.“

„Ježíši, díky.“

„Od čeho by jinak byla nejlepší kamarádka?“

Na téhle nové kanceláři s neděleným prostorem je skvělé, že můj a Marilynin stůl stojí proti sobě jako malý ostrůvek nás dvou. Marilyn celé rozestavení navrhla a funguje to skvěle. Má cit pro prostor. Možná je to tím, že je tak dlouho vdaná za stavitele.

„Koukni na Tobyho,“ ukazuje hlavou na opačný konec místnosti. „Mezi těmi novými holkami si rochní jako prase v žitě.“

Má pravdu. Opíráme se o její stůl a pozorujeme, jak se Toby napačuje. Všechny nové kolegyně vypadají na méně než pětadvacet a třicetiletý Toby jim možná připadá jako kultivovaný starší pán. Rozhodně si na něj hraje. Nese se k nám nervózní zajímavé hihňání, očividně jim vypráví něco neuvěřitelně zábavného a přitom vysvětluje, jak zacházet s kopírkou.

„Brzy zjistíš, co je zač,“ prohodím. Pro nás dvě to v každém případě bude nějakou chvíli zábava. Je fajn být v práci, elegantně oblečená, v ostré záři stropních světel, mezi uniformními stoly a červenými kancelářskými křesly. Moje chvilková ranní tíseň se rychle rozplývá jako dozvuky zlého snu.

V devět nás všechny svolává Penny, naše skvělá šéfová a majitelka iniciál PK, které zčásti tvoří název naší náborové agentury PKR. Shromáždíme se v půlkruhu u dveří její kanceláře, Marilyn a já trochu stranou od ostatních jako ovčáctí psi nebo chůvy. Mám Penny ráda. Je inteligentní a schopná a nemá potřebu chovat se k zaměstnancům příliš důvěrně. Pracuji tady už déle než deset let a nevzpomínám si, že bychom si my dvě někdy někam společně vyšly. Marilyn to přijde divné, ale mně ne. I když je Penny asi tak stará jako já, je to moje nadřízená. Nechci, aby se snažila být má kamarádka. Cítila bych se nesvá.

„Jsem moc ráda, že tu konečně mohu přivítat nové členy našeho týmu,“ začne. „Je skvělé, že vás tu máme, Emily, Julie a Stacey, a doufám, že se vám s námi bude dobře pracovat.“

Tři opálená a dokonale upravená stvoření jí věnují zářivé úsměvy a pak si vymění šťastné pohledy s ostatními. Osobně doufám, že jim tohle přátelské chování vydrží na pořád. Marilyn jsem poznala tady, během svého prvního pracovního dne, a svůj život si bez ní nedokážu představit. Kolegyně a nejlepší kamarádka v jednom. Zachraňuje mne před mou osamělostí.

„Také dlužím obrovské díky Tobymu, Marilyn a Lise za to, jak tuhle pevnost drželi v průběhu přesunu. Marilyn a Lisa jsou seniorky týmu, takže je neváhejte požádat o radu – pravděpodobně se vyznají v každodenním chodu agentury lépe než já.“

Zvědavě si nás prohlíží, a zatímco Marilyn se usmívá, já klopím hlavu a toužím po tom, aby se dívaly někam jinam. Kéž bych měla stejné sebevědomí jako Marilyn. Všechno zvládá s takovou lehkostí.

„Mimochodem, v kuchyňce bude přichystané malé občerstvení a po práci i pár skleniček U Žabáka na rohu pro ty z vás, kdo budou mít chuť – což, jak doufám, budete všichni.“

Zmizí zpět ve své kanceláři a náš malý hlouček se rozejde. Pohlédnu na hodiny. Do Simonova příchodu zbývá ještě dost času, a jakmile si připustím důležitost téhle schůzky, veškeré myšlenky na tu směšnou přitažlivost se vytrácejí. Žaludek mám jako na vodě, proto se několikrát zhluboka nadechnu. To zvládnou, říkám si, i když jsem o tom přesvědčená jen napůl. Musím to zvládnout. Jsem nervózní už jen z té zodpovědnosti, nehledě na to, že na mém úspěchu závisí mé roční prémie. Možná dokonce zvýšení platu. Musím začít šetřit, aby Ava mohla na vysokou. Nechci, aby začala svůj dospělý život s dluhy, a jsem odhodlaná jí s tím pomoci. Budu ji chránit před světem, jak nejlépe dokážu.

Musím. Víím, jak hrozné to tam venku může být.

3

AVA

V kavárně je jako v šatně v bazénu, vedro a vlhko. Okna jsou zamlžená a na sklo zvenku dopadá letní liják. Mně déšť nevadí. Zato Ange ano, protože jakmile spadnou první kapky, její pečlivě vyžehlené vlasy se hned zkrabatí. Přesto když venku opravdu nepere slunce, obědvám radši uvnitř. Dělávala jsem to tak i dřív, když jsme chodívaly ven s Caz a Melanií, ale to mi teď připadá jako v minulém životě. A tyhle chvíle jsou to jediné, po čem se mi teď opravdu stýská. Angela tráví radši čas venku, proto spolu obvykle obědváme venku na lavičce. Ale dnes v tomhle lijáku ne. Dnes jsme stejně jako všichni schované uvnitř.

„Tak jak to vidíš?“ ptá se. „V sobotu? Přespíme u Jodie? Mohly bychom napřed zajít do hospody a potom si doma dát třeba punč. Nevíš, kdo všechno přijde?“ Tlusté, černou tužkou zvýrazněné obočí se posune po jejím opáleném obličejí jako slimák, jak se ho snaží významně pozdvihnout. Kdybych si ho takhle malovala já, měla bych po celém obličejí rozmazanou hnědou barvu. Angela se umí líčit i oblékat mnohem líp. Když se hodí do gala, vypadá tak na dvacet. Já vypadám jako trubka. Dobře vím, že jsem v naší partě za ošklivé káčátko. Snad bůh dá a jednoho dne se proměním v labuť.

„Jo, to zní dobře,“ souhlasím. „Jestli budou ostatní moct přijít.“

Angeliny prsty kmitají po klávesnici telefonu, a když za minutku pípne můj mobil, vím, že právě poslala zprávu

naší skupince *MojeDrbny* na WhatsApp. To jméno vymyslela Lizzie. Koneckonců víme jedna o druhý úplně všechno, jak říkala, a my se tomu smály. Měla pravdu. Je skoro k neuvěření, že na plavání do oddílu Larkrise chodím teprve rok. Zním ostatní holky snad jen deset měsíců a přitom mám pocit, jako bychom byly kámošky odjakživa. Jasně, Angelu jsem od vidění znala, protože chodíme do stejné školy, ale nikdy jsme nebyly ve stejné třídě, proto pro mne byla jen jednou z tváří v davu, stejně jako já pro ni. A teď se na nás podívejte. *MojeDrbny*. Pořád se tomu směju. I když by se mi možná víc zamlouvala *Pohádková čtyřka*, jak nám říká náš trenér. Jsme jeho vítězky. Společně jsme neporazitelné. Umíme plavat každá sama, ale navzájem se dokážeme víc vyhecovat. Pasujeme k sobě, od prvního společného ranního tréninku jsme do sebe zaklaply jako kousky skládanek, dohromady jsme vytvořily dokonalý obrázek a Larkrise se díky nám dostal do vyšší soutěže.

Nejsme stejně staré, a tím je to v mnoha ohledech lepší. Máme si víc o čem povídat. Ange a já jsme jediné, kdo chodí na obecnou školu Krále Edwarda, Lizzie je v sextě na Harrisově akademii neboli *Řítní akademii*, jak se říká té snobské škole uprostřed města, a Jodie je prvním rokem na Allertonské univerzitě. Je jí skoro dvacet dva a závodí s dospělými, ale ve skutečnosti je jednou z nás a nezdá se, že by jí vadilo, že jsme mladší. Trénuje s námi, protože má prý radši ranní tréninky a tréninky pro dospělé probíhají v době, kdy má přednášky. Nebydlí na koleji, ale v domě své matky tady v Ellestonu, a tak do univerzitního života moc nezapadla. Radí nám s technikou a je hrozně fajn. Nikdy si vedle ní nepřipadám o tolik mladší. Ne že by pět let bylo *tak* moc, ale oktávání u nás na škole se chovají, jako by jim bylo třicet, a dívají se na nás přes prsty.

„Lizzie přijde,“ prohodí Ange soustředěná na telefon, jako by mi na mobilu nepípaly stejné zprávy jako jí. „Jodie píše, že její máma se tenhle víkend nevrací domů. Radši to ještě ověří, ale je si tím dost jistá.“

Další plus na tom mít kamarádku z univerzity – rodiče ji mnohem méně hlídají. Jodiina matka navrhuje interiéry nebo něco podobného v domech pracháčů a v současnosti bydlí a pracuje na nějakém projektu v Paříži, kde má také

přítele. Zní to skvěle, ale mnohem důležitější je, že to znamená, že skoro nebývá doma. Ještě nikdy jsem ji neviděla a Jodie má dům víceméně pořád jen pro sebe.

„Super,“ zaraduju se. Ráda bych se podívala na facebook, ale zařekla jsem se, že to udělám až po obědě. Spíš se pustím do vystydlých zbytků pečené brambory. Bolí mě ramena z ranního motýlka – to není můj nejsilnější styl – a ze včerejšího posilování. Tvrdě jsme dřeli, a protože jsem poslední dobou trochu polevila, cítím to. Musím si zpevnit svaly dřív, než si toho ostatní všimnou, nebo, a to by bylo horší, než začnu oddíl stahovat dolů. Vždycky jsem musela dřít víc než ostatní, abych byla ve formě. Lizzie je svalnatá od narození a běhá jako gazela. Jodie měří jen sto šedesát centimetrů, ale v plavkách je samý sval a šlacha, pružná a svižná, a Ange má větší prsa. *Osobní plováky*, jak řekla Lizzie. Ne že by jí to vadilo při pohybu ve vodě. Jakmile se ponoří pod hladinu, její ženské vnady zmizí. Nejsem si moc jistá, jak do téhle party vlastně zapadám já. *Lepší spodek než kozy*, to o mně onehdy řekl ten blbeček Jack Marshall – ještě teď se cítím hrozně –, ale asi měl pravdu. Zdědila jsem po mámě hruškovitou postavu. Každé kilo navíc se mi usadí rovnou na stehnech, která mám dost velká, i když skoro nejím.

Možná řeknu mámě, že se Jodiina matka vrací na víkend domů, aby o mě neměla strach. Ale cítím se provinile. V porovnání s ostatními rodinami se o mne moje máma mnohem víc bojí. Předtím jsem si toho tolik nevšímala. Byly jsme jenom my dvě – a teta Marilyn – a já vím, že mě nade všechno miluje a já ji mám taky ráda, ale je mi šestnáct a musím mít svůj vlastní prostor stejně jako moje kamarádky. *Napiš mi, až budeš na místě. Napiš mi, až budeš odjíždět. Vyzvednu tě, ne, vážně, to není problém.* Víím, že to myslí dobře, ale žádná jiná máma se takhle nechová a nemůžu si pomoci, je mi to trochu nepříjemné. Cítím se, jako bych byla malé dítě, a to nejsem. Jsem už skoro žena. A mám teď svoje tajemství.

Naše telefony znovu pípnou, a jak otevřeme Lizziinu zprávu, obě najednou vybuchneme smíchy. Gif nechutně stříkajícího pindoura.

„Takže do toho jdeš?“

Ange nasadí americký akcent vždycky, když se mluví o sexu. Ulomí si kus koblíhy a vsune si ji do pusy, ale jak žvýká, její hnědé oči mne sledují ostřížím pohledem.

Nenuceně pokrčím rameny, i když se mi trochu zrychlil tep. Mám? Říkala jsem, že to udělám, až mi bude šestnáct, a nějaká část ve mně to chce – alespoň tak to ještě nedávno bylo –, ale nechápu, proč je nutné, abych to udělala hned. Ale Courtney je sexy a úplně jiný, ale především je fakt fajn. Fajn klukům jsem se nikdy moc nelíbila, tak mám teď pocit, jako bych mu něco dlužila. Asi není zvyklý čekat, i když spolu chodíme teprve pár měsíců.

„Možná,“ odpovím a Ange se nadšeně zasměje.

„Panebože, vsadila bych se, že má spoustu zkušeností. To je pro tebe napoprvé o moc lepší.“

„Zatím byl dost v pohodě.“ Vyplážnu na ni jazyk, divoce s ním zakmitám a mrknu na ni.

Tentokrát se řehtá tak nahlas, až se několik dívek od ostatních stolů otočí a zírá na nás.

Nevadí mi, že si mě dobírá, a je mi jasné, že to s Courtneym o víkendu asi *budu* dělat, i kdyby jen proto, abych si to konečně odbyla, a kromě *tohohle* jsme spolu stejně už spoustu věcí zkusili, jenže k němu necítím to, co dřív. Nejsem do něho tak poblázněná jako na začátku. Ne od té doby... no..., ne od té doby, co začaly chodit ty zprávy. Mám teď nové tajemství. Neprozradila jsem ho ani holčákům. Nemůžu. Je to něco, co je jenom moje, a vedle toho vypadá Courtney jako pubertální ňouma, i když je fajn.

Můj nový facebookový přítel. Někdo, s kým si můžu *opravdu* povídat.

Nad hlavami se nám rozdrnčí zvonek oznamující konec přestávky na oběd, a mně se zrychlí tep. Celou hodinu jsem vydržela nedívat se na příchozí zprávy. Nechci před Ange a ostatními, proto jsem si vypnula upozornění. Nemáme jenom silné svaly, umíme se i pozorně dívat. Chceme o sobě navzájem vědět úplně všechno. Kdyby mi pípla zpráva, musela bych jim to říct. Jsme jako *jedna*.

Ange odejde na zeměpis a já uklidím naše tácy a zamířím na angličtinu. Teprve v tu chvíli se podívám na facebook. Srdce mi divoce buší, ale hned to přejde. Žádné nové zprávy. Nemůžu uvěřit, jak zklamaně se cítím. Dnes